

Guanyar(ALDC, III, 591. *Guanyar* en el joc)

Guanyar deriva del llat. fam. tardà (G)UADANIARE (< germ. occ. WAIDANIAN ‘conrear, explotar la terra mitjançant conreu o pastoreig’) i és congènere de l’it. *guadagnare*, fr. *gagner*, oc. *gazanhar/ganhar* (el cast. *ganar*, que trobem a la Franja, no hi té res a veure etimològicament, car prové del gòtic *GANAN ‘cobejar’). Aquí ens fixem en l’evolució del segment inicial àton GUA-, que presenta una doble evolució: 1) manteniment del grup, [gwa]- en cat. occ. i [gwə]- en cat. or.; en algunes localitats la G- inicial en contacte amb la semivocal velar ha emmudit i ha donat *uanyar* 168, 169, 171, 172, 189 probablement a través de contextos en què la G- quedava en posició intervocàlica (per ex., “he de

guanyar”), semblantment a casos com *aïlla* < *agulla*; 2) monoftongació de *gwa-* > *go-* a través de *[gwə]-, [gwo]- per velarització de la [a] o [ə] influïda per la [w] i, finalment, amb absorció d’aquest so amb la vocal; després, a les àrees on la [o] àtona > [u] (com *p[o]rtal* > *p[u]rtal*), *g[o]nyar* esdevé *g[u]nyar*. D’altra banda, *ganyar* 7 és d’influència occitana, pròpia d’aquest parlar mixt.

Notem la semblança d’aquesta evolució amb la de *Quaresma* (mapa 282) i les diferències amb l’evolució de *-gua* en posició final (veg. *PALDC*, I, mapa 11).

Guanyar és l’única forma normativa.

